

ע"פ 24768/02/18 - איהאב עזאם נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 24768-02-18 עזאם נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט איל באומגרט
המערער	איהאב עזאם
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשה להאריך המועד להגשת הודעת ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בעכו בת"ד 4209-06-13 אשר ניתן ביום 17.6.15.

נגד המבקש, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של גרימת נזק לרכוש ולאדם, נהיגה ברשלנות, סטייה מנתיב, גרימת חבלה של ממש, ונהיגה תחת השפעת סם משכר במצב השולל את השליטה ברכב.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה ויורשע בעובדות הנטענות בכתב האישום וכן הגיעו לידי הסדר טיעון לעניין העונש לפיו יושתו על המבקש העונשים כדלקמן: מאסר מותנה, פסילה מלנהוג לצמיתות, קנס כספי והתחייבות להימנע לבצע עבירות דומות.

בית משפט קמא אימץ את הסדר הטיעון.

3. לטענת המבקש הוא חייל צבא דרום לבנון, מתגורר בישראל משנת 2000 לאחר שנאלץ להימלט מדרום לבנון לישראל. עוד טוען המבקש כי הגיע לדיון שעה שאינו מכיר את הדין הישראלי ואינו מיוצג, תוך שהוא מדגיש שהעבירה נשוא כתב האישום בוצעה כ-3.5 שנים עובר למועד הדיון.

עוד טוען המבקש כי לאחרונה הבין כי העונש שהושת עליו הינו חמור שאינו תואם והולם את חומרת העבירות בהם הודה והורשע.

מוסיף וטוען המבקש כי בתחילה מונה לו סניגור ציבורי שכן המשיבה הודיעה על כוונתה לעתור למאסר בפועל.

דא עקא, מינוי הסניגור הציבורי לא יצא מן הכוח אל הפועל, שכן, המשיבה חזרה בה מבקשתה לעתור למאסר בפועל ועל כן הגיעו הצדדים להסדר הטיעון האמור לעיל.

לשיטת המבקש, לו הוא היה מיוצג על ידי סניגור ציבורי, הוא לא היה נפסל לצמיתות. עוד טוען המבקש כי קיימת חובה מכוח סעיף 15 **לחוק סדר הדין הפלילי** [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**"), למנות לו סניגור ציבורי.

אליבא המבקש די באי מינוי הסניגור הציבורי על מנת להיעתר לבקשתו.

יתרה מזאת, טוען המבקש כי קבלת בקשתו לא תפגע בעיקרון סופיות הדין ובענייניו מתקיים "**טעם ממשי המניח את הדעת**", על מנת לקבל הבקשה.

מוסיף וטוען המבקש כי העונש שהוטל עליו סוטה בצורה קיצונית מרף הענישה הנהוג במקרים דומים ונגרם עיוות דין קיצוני המצדיק קבלת הבקשה.

3. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי עסקינן באיחור של כשנתיים וחצי ממועד גזר הדין, דהיינו, איחור ניכר ובלתי סביר. מבלי שיינתן הסבר מניח את הדעת לאיחור.

עוד טוענת המשיבה כי גזר הדין הושת מכוחו של הסדר דיון הכלל הסכמה אף לעניין העונש.

4. המבקש, בתשובתו לתגובת המשיבה, חזר על האמור בבקשה.

הצדדים הסכימו לייתר קיומו של דיון בעל פה והותירו ההחלטה על סמך עיון בכתבי בי דין.

לאחר שבית המשפט קרא את כתבי טעות הצדדים, עיין באסמכתאות ובהלכה הפסוקה, המסקנה היא כי דין הבקשה להידחות. אלו הם הנימוקים:

5. סעיף 201 לחסד"פ קובע כך:

"בית המשפט רשאי, לבקשת מערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו- 200".

שורה של הלכות שבה וקבעה, כי בשונה מהליך אזרחי, אין צורך ב"**טעמים מיוחדים**" על מנת להיעתר לבקשה
עמוד 2

להארכת מועד בפלילים. הטעם לכך נעוץ בצורך ליתן שיקול דעת רחב לביהמ"ש, שכן עסקינן בשאלת חפותו או אשמתו של אדם ובמידת עונשו. גישה זו של בתי המשפט נובעת מהרצון לאפשר למי שהורשע בדין למצות ההליכים בעניינו.

בד בבד, נקבע בהלכה הפסוקה כי אין משמעותה של גישה מקילה זו כי בקשה להארכת מועד בפלילים תיעתר כדרך שגרה, שכן הכלל הוא אמידה במועדים. על ביהמ"ש להתחשב בעיקרון סופיות הדיון להציב הגבולות להימשכות הליכים שכן האינטרס הציבורי מחייב יציבות וודאות משפטית.

על כן, "אין ליתן ארכה להגשת ערעור בקשת רשות ערעור בפלילים, אלא בהתקיים טעם ממשי המניח את הדעת". ראו בש"א 5988/06 נגר נ' מ"י, בש"פ 9023/09 מוחסין נ' מ"י, בש"פ 6907/11 קניין שפרעם נ' מ"י, ע"פ 7754/06 ציפר נ' מ"י (פורסמו במאגרים).

6. בעניינו עסקינן באיחור משמעותי בהגשת הבקשה. ודוק, פסה"ד ניתן לפני כשנתיים וחצי.

גם בהינתן העובדה כי המבקש הינו חייל צד"ל הרי שהעבירה בגינה הואשם ובה הורשע עפ"י הודאתו בוצעה כ 12 שנים לאחר הגעתו לישראל ואין מקום לטענה כי ידיעותיו במשפט, לאחר תקופת מגורים כה ארוכה בישראל, שונה מזו של אחרים.

7. עיון בסעיף 15 לחסד"פ אליו מפנה המבקש אינו מלמד כי חלה, בעניינו, חובת מינוי סניגור.

8. יש לזכור כי צבר העבירות בהם הודה והורשע המבקש הינו חמור ביותר. עפ"י כתב האישום נהג המבקש תחת השפעת סם משכר מסוג מתדון, כאשר אין בידו, נוכח הטיפול הרפואי, האפשרות לשלוט ברכב. לא זו אף זו, המבקש התקרב לשיירת כלי רכב, עקף שלא בבטחה, סטה מנתיב נסיעתו, עבר לנתיב הנגדי ופגע ברכב שבא ממול. כתוצאה מהתנהלות המבקש נחבלו המבקש ו הנהג המעורב.

בהינתן העבירות החמורות בהן הורשע המבקש עפ"י הודאתו, לא ניתן להצטרף לעמדת המבקש כי סיכויי הערעור על גזה"ד, טובים.

9. כמו כן, אין בידי המבקש כל הסבר המניח את הדעת מדוע המתין כשנתיים וחצי מאז מתן גזה"ד ועד למועד הגשת הבקשה. ויודגש, בעת הדיון התגורר המבקש בישראל כ 15 שנים.

10. המורם מן המקובץ הוא כי הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ו' ניסן תשע"ח, 22 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.

עמוד 3

